

Joël Dicker

Cazul Alaska Sanders

Traducere din limba franceză de
Alunița Voiculescu

*Pentru Marie-Claire Ardouin,
fără de care nimic n-ar fi fost posibil*

AJUNUL CRIMEI

Vineri, 2 aprilie 1999

Ultimul om care o văzuse în viață a fost Lewis Jacob, proprietarul unei benzinării de pe Șoseaua 21. La 19:30, acesta se pregătea să plece de la magazinul aflat lângă pompele cu carburant. Își scotea soția la cină, sărbătoreau ziua lui de naștere.

— Ești sigură că nu te deranjează să închizi tu aici? a întrebat-o el pe angajata aflată la casă.

— Nu e nicio problemă, domnule Jacob.

— Mulțumesc, Alaska.

Lewis Jacob s-a uitat o clipă la tânără: o frumusețe. O rază de soare. Și cât de amabilă era! De șase luni, de când lucra aici, îi schimbase viața.

— Și tu? a întrebat-o el. Ai planuri pentru astă-seară?

— Am o întâlnire...

Fata a zâmbit.

— După expresia ta, aș zice că e ceva mai mult decât o simplă întâlnire.

— O cină romantică, a mărturisit ea.

— Walter are noroc, i-a spus Lewis. Deci lucrurile merg mai bine între voi acum?

Alaska doar a ridicat din umeri. Lewis și-a aranjat cravata în fața geamului vitrinei.

Joël Dicker

- Cum arăt? a întrebat el.
- Perfect. Hai, duceți-vă, să nu întârziați.
- Weekend plăcut, Alaska! Ne vedem luni.
- Weekend plăcut, domnule Jacob!

Fata i-a mai zâmbit o dată. Un zâmbet pe care bărbatul nu avea să-l uite niciodată.

A doua zi dimineață, la ora șapte, Lewis Jacob se întorsese să deschidă benzinăria. De-abia ajunsese și încuiase ușa în urma lui, cât să facă pregătirile pentru primii clienți, când a auzit deodată lovituri disperate în ușa de sticlă. S-a întors și a văzut o femeie în costum de jogging, cu fața îngrozită, care țipa. S-a grăbit să deschidă, iar femeia s-a năpustit peste el urlând: „Chemați poliția! Chemați poliția!”

În dimineața aceea, destinul unui mic orașel din New Hampshire avea să fie complet dat peste cap.

PROLOG

Legat de ceea ce s-a petrecut în 2010

Perioada dintre 2006 și 2010, în ciuda victoriilor și a gloriei, rămâne înscrisă în memoria mea ca una dificilă. Acei ani au fost cu siguranță un fel de *montagne russe* al existenței mele.

De aceea, înainte să vă spun povestea Alaskăi Sanders, fata găsită moartă pe 3 aprilie 1999 la Mount Pleasant, New Hampshire, și înainte să vă explic felul în care, în vara lui 2010, am fost implicat în această anchetă criminalistică veche de unsprezece ani, trebuie să revin pe scurt asupra situației mele personale de atunci, și mai ales asupra cursului proaspetei mele cariere de scriitor.

Aceasta avusese parte de un start fulgerător, în 2006, când primul meu roman s-a vândut în milioane de exemplare. De-abia împlinisem douăzeci și șase de ani și intram în clubul foarte exclusivist al autorilor bogați și celebri, fiind propulsat direct în fruntea literaturii americane.

Dar aveam să descopăr că gloria aducea cu ea și consecințe neplăcute: cei care mă urmăresc încă de la debut știu cât de tare m-a dezechilibrat succesul primului meu roman. Am fost zdrobit de greutatea celebrității și m-am trezit în imposibilitatea de a mai scrie ceva. Blocajul scriitorului, până de inspirație, criza paginii albe. Prăbușirea.

Apoi s-a ivit cazul Harry Quebert, despre care ați auzit cu siguranță. Pe 12 iunie 2008, trupul Nolei Kellergan, dispărută în 1975, la vârsta de cincisprezece ani, a fost dezgropat din grădina lui Harry Quebert, legendă a literaturii americane. Povestea aceasta m-a afectat profund: Harry Quebert era fostul meu profesor de la universitate, dar mai ales cel mai bun prieten la acea vreme. Nu puteam să cred că era vinovat.

Joël Dicker

Singur împotriva tuturor, am bătut New Hampshire în lung și-n lat, conducându-mi propria anchetă. Am reușit până la urmă să dovedesc nevinovăția lui Harry, însă secretele pe care le-am descoperit atunci despre el aveau să ne distrugă prietenia.

Pornind de la ancheta aceea, am scos o carte: *Adevărul despre cazul Harry Quebert*. Cartea a apărut pe la mijlocul toamnei lui 2009 și a avut un succes imens, care m-a așezat în poziția de scriitor de importanță națională. Era confirmarea pe care o așteptau cititorii și criticii, după primul meu roman, pentru a-mi conferi în sfârșit acest rang. Nu mai eram un copil-minune efemer, o stea căzătoare înghițită de întunericul nopții, o urmă de praf luată deja de vânt: de acum, eram un scriitor recunoscut de public și legitimat de semenii săi. Am fost extraordinar de ușurat. Era ca și cum mă regăsisem pe mine însumi după trei ani de rătăcire prin deșertul succesului.

Și așa se face că, în ultimele săptămâni ale anului 2009, am fost cuprins de un sentiment de seninătate. În seara de 31 decembrie, am sărbătorit Anul Nou în Times Square, în mijlocul mulțimii entuziaste. Din 2006 nu mai respectasem această tradiție pe care o aveam. De la apariția primei mele cărți. În noaptea aceea, anonim printre anonimi, m-am simțit bine. Privirea mi s-a intersectat cu a unei femei care mi-a căzut cu tronc imediat. Bea dintr-o sticlă de șampanie și mi-a întins-o zâmbind.

Când mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat în lunile următoare, rememorez această scenă care mi-a dat iluzia că îmi găsisem, în sfârșit, pacea.

Evenimentele din cursul anului 2010 aveau să îmi arate că mă înșelasem.

ZIUA CRIMEI

3 aprilie 1999

Era șapte dimineața. Alerga singură, pe marginea Șoselei 21, printr-un peisaj înverzit. Înainta într-un ritm bun, cu muzica preferată în căști. Făcea pași rapizi și își controla bine respirația: în două săptămâni urma să ia startul la maratonul de la Boston. Era pregătită.

Părea o zi perfectă: soarele care răsărea își împrăștia razele peste câmpul cu flori sălbatice, în spatele căruia se ridica uriașa pădure White Mountain.

A ajuns curând la benzinăria lui Lewis Jacob, aflată la exact opt kilometri depărtare de casa ei. Inițial, nu se gândise să meargă mai departe, însă acum s-a hotărât să mai forțeze puțin. A trecut de benzinărie și a continuat să alerge până la intersecția de la Grey Beach. Acolo, a apucat-o pe drumul de pământ pe care îl foloseau turiștii când luau cu asalt zona, în zilele prea calde de vară. Acesta ducea la o parcare de unde începea o cărare ce trecea prin pădurea White Mountain și ducea la o plajă mare, pietroasă, pe malul lacului Skotam. Pe când traversa parcare de la Grey Beach, femeia a văzut — dar fără să-i acorde atenție — o decapotabilă albastră cu numere de Massachusetts. A luat-o pe cărare înspre plajă.

Când a ajuns la marginea pădurii, a zărit pe malul lacului o siluetă care a făcut-o să se oprească brusc. I-au trebuit

Joël Dicker

câteva secunde pentru a-și da seama de ceea ce se petrecea. Apoi groaza a împietrit-o. Bărbatul nu o văzuse. Trebuia neapărat să nu facă zgomot, să nu-și facă simțită prezența. Dacă o vedea, cu siguranță ar fi atacat-o și pe ea. S-a ascuns în spatele unui trunchi de copac.

Adrenalina i-a dat forța necesară de a se târî discret pe cărare, apoi, când a considerat că se afla în afara pericolului, și-a luat picioarele la spinare și a fugit cum nu mai fugise niciodată. Lăsase înadins acasă telefonul mobil. Cât de mult regreta asta acum!

A ajuns din nou la Șoseaua 21. Sperase să vadă vreo mașina trecând, dar nimic. Se simțea singură pe lume. A continuat să fugă până la benzinăria lui Lewis Jacob. Acolo avea să găsească ajutor. Când a ajuns, într-un sfârșit, cu răsuflarea tăiată, a găsit ușa închisă. Dar l-a văzut pe proprietar înăuntru, așa că a bătut în ușă până când acesta i-a deschis. S-a năpustit peste el și a strigat: „Chemați poliția! Chemați poliția!”

EXTRAS DIN RAPORTUL POLIȚIEI AUDIEREA LUI PETER PHILIPPS

[Peter Philipps este agent la poliția din Mount Pleasant de cincisprezece ani. A fost primul polițist care a ajuns la fața locului. Mărturia sa a fost înregistrată la Mount Pleasant, pe 3 aprilie 1999.]

Atunci când am primit apelul de la centrală, legat de ceea ce se întâmpla la Grey Beach, am crezut mai întâi că nu am înțeles eu bine. I-am cerut operatoarei să repete. Mă aflam în sectorul Stove Farm, care nu e foarte departe de Grey Beach.

V-ați dus direct acolo?

Nu, m-am oprit mai întâi la benzinăria de pe Șoseaua 21, de unde martorul sunase la numărul de urgență. Date fiind circumstanțele, mi se părea important să vorbesc mai întâi cu acesta, înainte să intervin. Să știu la ce să mă aștept pe plajă. Martorul cu pricina era o femeie tânără și extrem de speriată. Mi-a povestit ceea ce tocmai se întâmplase. De cincisprezece ani, de când eram polițist, nu fusesem pus niciodată într-o astfel de situație.

Joël Dicker

Și apoi?

M-am dus imediat la fața locului.

V-ați dus singur?

Nu aveam încotro. Nu era nicio clipă de pierdut. Trebuia să-l găesc înainte să fugă.

Ce s-a întâmplat după aceea?

Am condus ca nebunul de la benzinărie până la parcare de la Grey Beach. Când am ajuns acolo, am observat o decapotabilă albastră, cu numere de Massachusetts. Apoi am luat pușca și am pornit-o pe cărarea ce duce spre lac.

Și...?

Când am năvălit pe plajă, era încă acolo, tăbărât tot pe biata față. Am urlat la el să înceteze, a ridicat capul și m-a privit fix. A început să se apropie de mine, încet. Am înțeles imediat că eram ori eu, ori el. În cincisprezece ani de serviciu, nu trăsesem încă niciodată vreun foc. Până în acea dimineață.

PARTEA ÎNTÂI

Consecințele succesului

O ninsoare primăvărată se abătuse asupra imenselor hangare de la marginea cartierului Saint-Laurent, unde se găseau studiourile cinematografice. Acolo se turna de câteva luni adaptarea pentru marele ecran a primului meu roman, *G de la Goldstein*.

CAPITOLUL 1

După cazul Harry Quebert
Montréal, Québec
5 aprilie 2010

Întâmplarea a făcut ca începutul filmărilor să coincidă cu apariția cărții *Adevărul despre cazul Harry Quebert*. Datorită succesului de librărie, filmul stârnise deja entuziasmul general, iar primele imagini făcuseră deja mare vâlvă la Hollywood.

În timp ce afară fulgii de nea erau vălătuciți de un vânt rece, în interiorul studiourilor te puteai crede în mijlocul verii: în decorul unei străzi realizate izbitor de realist, actorii și figuranții, luminați de reflectoare puternice, păreau să fie bătuți de un soare arzător. Era una dintre scenele mele preferate din carte: terasa unei cafenele, în mijlocul unei

mulțimi de oameni, cei doi protagoniști, Mark și Alicia, se reîntâlnesc într-un sfârșit după ce au pierdut orice legătură timp de mai mulți ani. Nici măcar nu e nevoie să vorbească, privirile le sunt suficiente pentru a recupera timpul irosit unul fără celălalt.

Eram așezat în spatele monitoarelor și urmăream filmarea.

— Tăiați! a strigat deodată regizorul, întrerupând acest moment de grație. Asta e!

Alături de el, primul asistent a repetat ordinul în stația radio:

— Asta e dubla bună! Gata pe ziua de azi!

În curând, platoul s-a transformat într-un furnicar: tehnicienii își strângeau echipamentul, iar actorii se duceau către cabinele lor, sub privirile dezamăgite ale figuranților cărora le-ar fi plăcut să schimbe două vorbe cu ei, să-i roage să facă o fotografie împreună sau să le dea un autograf.

M-am îndreptat către decoruri. Strada, trotuarele, stâlpii de iluminat, vitrinele — totul părea atât de real! Am intrat în cafenea, plin de admirație pentru grija aceea față de detalii. Aveam senzația că mă plimbam prin romanul meu. M-am strecurat în spatele teșghelei pline cu sandviciuri și produse de patiserie: tot ce se putea vedea pe ecran trebuia să pară adevărat.

Reveria mea a fost de scurtă durată. O voce m-a smuls din gânduri:

— Ești de serviciu azi, Goldman?

Era Roy Barnaski, fantasticul director general al editurii care îmi publica cărțile, Schmid & Hanson. Sosise de la New York chiar în dimineața aceea, complet pe neprevăzute.

— O cafea, Roy? i-am propus eu luând o ceașcă goală.

— Mai degrabă dă-mi un sandvici, că mor de foame.

Nu știam dacă produsele acelea erau comestibile, însă i-am întins lui Roy, fără să-mi fac griji, unul cu brânză și curcan.

— Știi, Goldman, mi-a zis el după ce a mușcat cu nesăț din feliile groase, filmul ăsta va fi un mare succes! Deja

ne-am gândit la o ediție specială *G de la Goldstein*, o să fie senzațional!

Aceia dintre voi care ați citit *Adevărul despre cazul Harry Quebert* știți prea bine ce relații ambigue sunt între mine și Roy Barnaski. Pentru toți ceilalți, e suficient să aflați că simpatiile lui pentru autorii săi variază în funcție de banii pe care îi câștigă de pe urma lor. În cazul meu, dacă acum doi ani m-ar fi ars pe rug în piața mare pentru că nu i-am trimis romanul la termen, vânzările-record ale *Adevărului despre cazul Harry Quebert* îmi rezervaseră între timp un loc privilegiat în panteonul său cu găini cu ouă de aur.

— Cred că te simți în al nouălea cer, Goldman, a continuat Barnaski, nepărând să-și dea seama că mă deranja. Succesul cărții, acum filmul... Ți mai amintești, acum doi ani, când m-am dat peste cap să o avem pe Cassandra Pollock în rolul Aliciei, iar tu mi-ai făcut o tonă de reproșuri? Ia uită-te acum, a meritat efortul! Toată lumea e de acord că e senzațională!

— Asta n-am cum să uit, Roy. Ai făcut în așa fel încât toată lumea să creadă că aveam o relație cu ea.

— Și iată rezultatul! Am o intuiție foarte bună, Goldman! De-aia și sunt eu șeful cel mare. De altfel, pentru asta am și venit până aici, ca să vorbim despre un subiect foarte important.

În momentul în care auzisem că sosise pe nepusă masă, știusem că nu venise el până la Montréal fără un motiv serios.

— Despre ce e vorba? am întrebat.

— Am o veste care îți va plăcea, Goldman. Am ținut să ți-o dau personal.

Barnaski se comporta cu mănuși, ceea ce nu putea fi semn bun.

— Treci la subiect, Roy.

Ceea ce a și făcut:

— Suntem foarte aproape să obținem un contract de ecranizare pentru *Adevărul despre cazul Harry Quebert* cu MGM! O să fie un succes uriaș! Atât de uriaș, încât ar vrea să semnăm un acord de principiu foarte urgent.